

SÄKENIÄ

Sosialistinen Kuukausijulkaisu

Ilmestyy kerta kuukaudessa Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella

Alex Coleman, toimittaja

Avustajia: N. R. af Ursin, A. B. Mäkelä, Yrjö Sirola y. m.

Published every Month, by Finnish Soc. Pub. Co., Fitchburg, Mass.

6:des vuosik.

ELOKUU

No. 8 — 1912

Sosialismi

Kirj. Morris Hillquit.

SYYT, JOTKA JOHTAVAT SOSIALISMIIN.

Sosialismi on tinkimättömästi nykyajan liike. Päinvastoin valitsevaa luuloa, sillä ei ole mitään yhteyttä, ei historiallista eikä aatteellista, Platonin tai Mooren utopiaiin tahi entisaikain kommunististen kokeilujen kanssa.

Sosialistinen liike on saanut alkunsa vasta viime aikoina muodostuneista taloudellisista olosuhteista. Sen ohjelma on hanke näistä olosuhteista erittämättömän pulmain ratkaisuksi.

Pääkohtana sosialistien ohjelmassa on pääasiallisten varallisuuslähteiden ja -tuotannonvälineiden yhteisöistys; tälle ohjelmalle ei ollut tuskin yhtään luonnollista perustaa eikä järjestämiä puolustetta ennen yh-

deksänentoista vuosisadan alkua.

Tämän kuvaukseksi ottakaamme olosuhteet Yhdysvaltain tasavallan alkuajoilta. Maan päätuotantolähteenä oli maanviljely, ja maa oli viljavaa ja kaikkien saatavissa. Käsitöitä ja ammatteja harjotettiin pienessä mittakaavassa, ja omintakeista hanketta ja käyttöä varten. Sellaiset työkalut kuin silloin oli, olivat pääasiassa yksinkertaisia ja huokeita käsi työkaluja. Sen ajan työläinen saattoi helposti hankkia sellaisia ja harjottaa ammatiaan kotonaan tai pienessä työpajassaan. Työläinen ei tarvinnut pääomaa, vaan taitavuutta ja tietoa. Oppilas tai auttaja ei ollut työnantajastaan ylen-

aikaan riippuvainen. Hän oli "mestariilta" ammattia oppiva oppilainen, ja niin pian kun hän oli ammattiinsa perehtynyt, saattoi hän alkaa oman liikkeen itsenäisenä tuottajana. Hänen työkalunsa olivat hänen omansa, samoin hänen taituruutensa ja omia olivat valmiit tuotteensa sen sanan tavallisessa sekä laillisessa merkityksessä. Hän luotti yksilölliseen työharrastukseensa elämisen ansioon. Hänellä oli aina keinoja käsillä elämisehdoikseen.

Luonnollista on ettei sellaisissa oloissa voitu saada edellytyksiä työkalujen yhteiskunnallistuttamisesta tai teollisuuksien kansallisesta eli yhteisestä käytöstä.

Mitä koneet ovat tehneet

Mutta muutamien viime sukupolvien aikana on varallisuuden tuotanto- ja jako-menettelyissä tapahtunut äänetön kumous. Entisajan käsityöläisen yksinkertainen työkalu on vähitellen kehittänyt nykyajan ihmeellisen monimutkaiseksi ja jättäiläiskoiseksi koneeksi, jota käyttää joko höyry tai sähkö ja joka useinkin tekee satojen ihmiskäsien työn. Isoisämme vaatimaton työpaja on kasvanut suunnattoman suureksi nykyajan tehtaaksi, jonka katon alle sadat, usein tuhannet, työläiset ovat kootut yhteiseen työskentelyyn. Joukkotuotanto, työnjako ja tehtävien erikoistuminen on melkein kokonaan syrjäyttänyt yksilöllisen yrityksen, yleisen kyvykkyyden ja taituruustarpeen

teollisuudessa. Personaton "markkina" on tullut entisen tunnetun "tilaajan" tilalle. Tuotanto on tullut yhteiskunnalliseksi luonteeltaan, menettelyiltään ja tarkoituksiltaan.

Taloudellinen kehitys on tuonut mitä syvimmän muutoksen yhteiskunnallisiin oloihin, ihmisten keskinäisiin suhteihin.

Ensi kerran historiassa vapaat tuottajat havaitsivat itsensä erotetuksi työnvälineistään. Nykyajan työläinen ei voi palata esiäinsä aikuisten yksinkertaisten työkalujen kannalle. Hänellä täytyy olla nykyajan tehtaita, koneita ja työvälineitä. Koko hänen yhteiskunnallinen hyödyllisyytensä riippuu näistä koneista. Ilman niitä hän on kuin ilman käsivarsia — teollisesti raajarikko. Mutta yksityinen työläinen ei voi omistaa nykyajan koneita, ja työläiset yhteisesti eivät omista niitä.

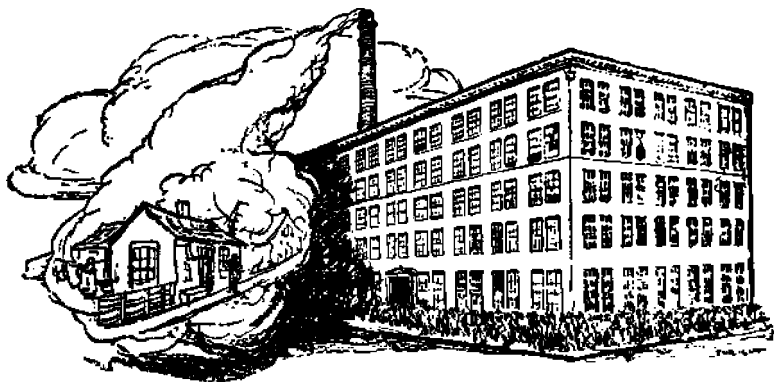
Koneet, tehtaot, tuotantolaitokset, maan, kaivokset ja rautatiet — lyhyesti, kaikki nykyiset varallisuuden lähteet ja tuotannon välineet omistaa ja niitä hallitsee joku toinen kuin työväestöstä muodostuva luokka.

Palkkatyöläiset Tantaluksena

Kauheimman kuvan ruumiillisesta ja henkisestä kidutuksesta, jota ihmisjärki on saattanut kuvitella, antaa taru Tantaluksesta: Ijäisen vihan uhri seisoo kaulaansa myöten vedessä mehevimpäin hedelmäin riippuissa hänen päänsä yläpuolelta. Hän on raivoavana nälästä ja janosta. Hän koettaa kurkottaa

kuivettuneita huuliaan kylmään ja virkistävään veteen ja ojentaa vapisevan kätensä kohti maukkaita hedelmiä, jotka viettelevästi heiluvat hänen silmäinsä edessä. Mutta vesi aina peräytyy ja hedelmät aina pakenevat, ja Tantalus jää nääntymään yltäkyläisyyden keskelle.

Vanhanajan Kreikan mieltäkirveltävä kuvitelma on tullut yhteiskunnalliseksi ja taloudelliseksi todellisuudeksi nykyisessä Amerikassa. Maamme on yltäkyläinen luonnonrikkauksista.

Isoisämme vaatimaton työpaja on kasvanut suunnattoman suureksi nykyajan tehtaaksi

Miljoonat työläiset kaipaavat elämisen välttämättömyksiä. Aineita näiden välttämättömyksien tuottamiseksi on heidän ympärillään. He halusta tuottasivat ravinnokseen ja verhokseen omalla työllään. Heillä on tarpeeksi taitoa ja kykyä. Mutta heidän ja heidän elämisensä välillä seisoo nykyaikaiset tuotannonvälineet, nuo kaiken rikkauten avaimet, ja tuotannonvälineiden takana seisoo kapitalistinen omistaja, jolla on valta kiel-

tää niiden käyttö. Normaaliainkoina lähes kahdelta miljoonalta työläiseltä tässä maassa kielletään oikeus työntekoon ja vakavien teollisuuslomaannusten aikoina nousee "työttömäin" luku viiteen miljoonaan ja yli. Kuitenkin, tälläkin aikaa ihmiset tarvitsevat ravintoa ja käyttötarvaa ja ovat valmiit tuottamaan sitä; ja kaikkena tänä aikana maa uhkuu raaka-aineista, jotka odottavat työn taikakosketusta tullakseen muodostetuksi käytettäväksi tuotteeksi. Mutta ta-

loudellinen järjestelmämme tuomitsee työläisen kärsimykseen ja puutteeseen rikkauten ja runsauden keskellä.

Työnvälineittensä menettämällä työläiset ovat menettäneet taloudellisen itsenäisyytensä. He tekevät työtä ja elävät tahti ovat jouten ja näkevät nälkää työnvälineiden omistajan suvaitsevaisuuden mukaan. Palkkioksi raadannastaan saavat he juuri henkipidin palkan. Heidän työnsä hedelmät menevät suurimmalta

osaltaan tuottavan pääoman omistajalle pakollisena verona.

Kaksi pääluokkaa.

Täten nykyinen yhteiskunta on jakautuneena kahteen taloudelliseen luokkaan: tuotantokoneiston käyttäjiin, jotka eivät omista niitä, ja omistajiin, jotka eivät käytä niitä; työnantajiin,

rinnöllisiksi. Onnellinen työläinen tai kirjuri saattaa vielä satumalta nousta rikkauten ja vallan himottuun valtakuntaan, mutta sellaisen nousun mahdollisuus ei ole enään paljoa suurempi kuin oli jokaisen sotilaan sanan-parrellinen mahdollisuus kohota kenttämersalkan arvoon Napoleonin armeijassa. Ääretön joukko palkkatyöläisiä on

Normaaliaikoina lähes kahdelta miljoonalta työläiseltä tässä maassa kielletään oikeus työntekoon.

ja työntekijöihin, kapitalisteihin ja työläisiin; niihin, jotka saavat tulonsa "voitoista", ja niihin, joiden elämä riippuu "palkasta". Luokkia ei säätele laki, mutta jakautuvat ne yhtä selvästi taloudellisen olotilan kautta, ja kun nykyinen teollisuusjärjestelmä laajenee pyrkivät ne tulemaan pysyviksi, vieläpä pe-

tuomittu tehdastyöhön elämäniäkseen, ja heidän lapsensa ovat ennakolta määrättyt tehdastyöläisiksi. Samoin on kapitalismi tulemassa perinnäisasteelle. "Oman onnen seppä", uuden teollisuuden tienraivaaja, on nopeasti häviämässä. Nykyinen rikkaus on suurimmassa osassa jo toisen tai kolmannen sukupolven

käsissä. Hupainen perijä, joka tuhlaa omaisuutensa ja joutuu kantaisänsä alkuperäiseen köyhyyteen, tulee harvinaisemmaksi, sillä yksilö-kapitalistien omaisuudet kasvavat suurin tukuin,

kahteen edelläsanoottuun luokkaan. Löytyy tietysti enemmän tai vähemmän määrittelemättömiä ja määriteltävissä olemattomia taloudellisia ryhmiä, yleisesti "keskiluokaksi" nimitettyjä,

Mitä enemmän naisia ja lapsia työskentelee tehtaissa sitä vähemmän on miehillä tilaisuuksia löytää työtä.

ja liittäytynyt (corporate) liikejohto tunkee syrjään yksilöllisen johtotoimen.

Ei ole sanottu että koko kansakunta on vissisti jakautunut

edustaen kaikenkarvaisia erityisetuja, mutta päätekijöitä nykyisessä teollisessa elämässä edustaa selvästi kaksi huomatuinta luokkaa — kapitalistit ja palk-

katyöläiset, viimemainitut sisältäen kaikki palkalliset ruumiillisen ja henkisen työn tekijät.

Peitsi, joka ei tunne veljeä

Näiden luokkien välillä ja kesken on sota. Sota, toisinaan julkinen ja väkivaltainen, joskus salainen ja huomaamaton, mutta silti sota. Tämä sota on sitä jännitetympi ja peräänantamattomampi sillä se johtuu, ei persoonallisesta vihamielisyydestä tahi satunnaisista väärinkäsityksistä, vaan aina vallitsevista ja läsnäolevista taloudellisen elimistön vastakohdista.

Työnantajan ja työntekijän välillä on sota.

Työnantaja pitää liikettä sadakseen voittoa. Voitot tulevat palkattujen "käsien" työstä. Mitä pienemmät palkat, sitä suuremmat liikkeenpitäjän voitot. Työntekijä tekee työtä palkasta. Palkka edustaa hänen työnsä tuloa, kun työnantaja on siitä ensin vetänyt pois voittonsa.

Mitä pienempi on tämä voitto, sitä suurempi on palkka. Työnantajan täytyy pyrkiä säilyttämään tai suurentamaan voittoa teollisen häviönsä uhalla. Hänen persoonallinen mielipiteensä ja tunteensa ei voi korjata tilannetta. Työntekijän täytyy pyrkiä säilyttämään tai korottamaan palkkaansa ruumiillisen rappionsa uhalla. Hänen persoonallinen mielialansa ei tule luukuun.

Tämä etujen ristiriitaisuus ilmaiseksee itsensä toisinaan pikku unginnässä ja jokapäiväisessä kaupanhieronnassa, ja toisin ajoin se ottaa rajun taistelun

muodon: yhdellä puolen lakkoja, poikottauksia ja satunnaisia dynamiittirajähdyksiä, ja toisella puolen työnsulkuja, mustia listoja, injunktionoja ja vankiloita.

Työnantajan ja työnantajan välillä on sota.

Kukin kapitalisti hallitsee osan teollisuutta. Mitä suurempi hänen osuutensa, sitä suurempi on tavallisesti hänen voittonsa. Hänen luonnollinen halunsa on suurentaa osuuttaan. Hän voi sen tehdä vain naapurinsa kustannuksella. Siksi huima teollinen kilpailu ja armoton kilpajuoksu "markkinain" perään, polkuhinnalla tarjous ja myynti, tavarain kehnotaminen ja vääräntäminen, mieletön liikekeinottelu ja lopulla suuri vararikko ja häviö.

Sota työläisen ja työläisen välillä.

Työläisen ja työläisen välillä on sota. Nykyaikaiset koneet, vaikka ovatkin sanomattomasta siunauksesta ihmiskunnalle, ovat kuin kirouksena raatajalle nykyisen yksityisomistusjärjestelmän vallitessa. Ne eivät huojenna työläisen taakkaa. Ne eivät lyhennä hänen työpäiväänsä — ne poistavat hänet työstään. Koneiden ihmeteltävä tuottavaisuus synnyttää pelättäviä legiooneja työttömiä työläisiä, julman kilpailun työhön pääsystä ja sen johdosta palkkojen alenemisen alle elämistason.

Itsetoimiva, melkein itsetyökentelevä kone tekee lapsi- ja naistyön mahdolliseksi ja tuottavaksi, ja työläisten vaimot ja lapset vedetään siten työmarkki-

noille kilpailemaan miestensä ja isäinsä kanssa. Mitä enemmän naisia ja lapsia työskentelee tehtaissa sitä vähemmän on miehillä tilaisuuksia löytää työtä, ja sitä pienemmiksi tulee heidän palkkansa. Lapsi- ja naistyö tarkoittaa alempaa palkkaa miehille. Miesten alemmat palkat tarkottavat enemmän lapsi- ja naistyötä, ja niin työläiset kiertävät yhtämittaa kurjuuden ja puutteen ympärää.

Tuottajan ja käyttäjän välillä on sota.

Liikettä käydään voiton vuoksi. Mitä suurempi hinta kauppataivaralla tahi mitä korkeampi välityspalkkio, sitä suurempi kapitalistin voitto. Siksi yhtämittäminen riitä myyjän ja ostajan, talonomistajan ja vuokraajan, liikenteenvälittäjän ja matkustajan välillä.

Teollisuuden yksilöllinen kilpailujärjestelmä on yleisen yhteiskunnallisen sodankäynnin järjestelmä, kaikkien ilettävä, raaka taistelu kaikkia vastaan. Se on villiä, katkeraa taistelua varallisuuden tai leivän puolesta ilman mitään järjestelmää, ilman sääliä tai armoa. Se on tuottanut monimiljonääriin luonnottoman tyypin aineellisen varallisuuden aarteineen, jotka ovat kylliksi suuria riittämään tuhansille perheille monien tulevien sukupolvien ajaksi; ja se on tuottanut ryysylistön lapsia sortumaan vähäisimpien elämisen välttämättömyyksiä puutteessa. Se työskentelee kuumementapaisin toimintakausin, jolloin miehet, naiset ja heikot lapset raatavat näännyksiin asti,

ja työnpyysäys ja masennuskauhin, jolloin miljoonat pakotetaan työttömyyteen ja puutteeseen.

Kilpailujärjestelmä on uloskulu-
nut.

Kilpailujärjestelmä ei ollut ilman ansiota. Se on järjestänyt teollisuuden, johtanut keksintöihin ja lisännyt tuottavuutta sadoin kerroin. Se on luonut rikkautta ja kehittänyt korkeimpia elämäntasoja. Se on särkeinyt maitten väliltä esteaidat ja yhdistänyt kaikki nykyaikaiset kansakunnat yhdeksi melkein saman sivistyksen omaavaksi maailmanlaajuiseksi perheeksi. Se on pelannut tärkeintä ja hyödyllisintä osaa ihmiskehityksen historiassa.

Mutta kaikkien toisten teollisuusjärjestelmien kohtalon oman, kilpailujärjestelmä lopulla saavuttaa kohdan, jolloin sen tehtävä on suoritettu, sen käyttökelpoisuus uloskulunut. Kilpailu, joka nuoruudessaan on "liikkeen elämä", tulee vanhuudessaan rutoksi ja pahennukseksi. Ennen pitkään se turmelee kansakunnan teollisuuselämän ja uuvutta ja tuhoaa kilpailijat itsensä. Sillä asteella olen kilpailu alkaa antaa hitaasti mutta varmasti perään uudelle teolliselle muodolle — yhteenliittoumille. Silloin nousee nykyajan liikeytymät, korporationit, joita seuraa kauppaliitot ja lopulla trustit ja monopolit.

Trustien etevämyys.

Trustit eivät ole nerokkaiden raha-käsittelijäin keksintö, ei-

vätkä ne ole satunnaisia tai es-tettävissä olevia epäkohtia. Ne ovat kapitalistisen kehityskulun väistämättömiä tuloksia, yksilöl-lisen teollisuusjärjestelmän kyp-siä hedelmiä. Ne edustavat ylem-pää ja täydellisempää teollisuus-johtoa kuin kilpailujärjestelmä, kuten nykyiset koneet ovat kor-keimpia ja tehokkaimpia työn-välineitä kuin entisajan käsityö-kalat.

Trustit ovat voimakas tekijä kansakunnan teollisessa elämäs-

keimpaan ja hälyttävimpään mittaansa. Niiden "vesiosakkei-ta" uiskentelee biljoonien dolla-lausta ja ylituotantoa, ja vähentää aikakausittaisten teollisuus-lamaannusten ja rahapulien vau-rioita.

Trustit uusien epäkohtain syn-nyttäjiä

Mutta trustien hyödylliset o-minaisuudet jäävät vähemmälle puolelle uusiin epäkohtiin verra-

Trustien vaikutus yleiseen ja poliittiseen elämäämme.

sä, ja ne muodostavat maan yhteiskuntatilaa sekä paremmaksi että pahemmaksi. Suurina pää-oman yhdistyminä jotain teollisuutta kokonaan tai suurinta o-saa siinä yksinhallitsevina ne pyrkivät hyvän joukon poista-maan kilpailujärjestelmän kaa-osta- ja anarkiaa. Niillä on voimaa sovitella tuotantoa ky-synnän mukaan, ehkäistä tuh-vuutta. Trustit ovat kehittäneet lii-kepääoma-monistamistaiteen jul-

ten, joita ne synnyttävät. Truste-ja, samoin kuin kaikkia toisia nykyisiä teollisuuslaitoksia, joh-detaan pääasiassa niiden yksi-tyisten omistajain ja vireillepa-nijain voiton vuoksi. Niitä sen-tähden vaivaa samat paheet kuin yksityiskapitalistista omistusta ja johtoa, ja niiden ääretön voi-ma vielä lisää epäkohtain kanta-rrien arvosta tässä maassa, ja työläiset maksavat miljoonia dol-lareja vuosivoittoa näiden pape-

rien omistajille korkojen ja osinkojen muodossa. Trustit ovat täten ikäänkuin yli kaiken ulottuvalla kiinekirjallaan ottaneet kouristukseensa Yhdysvaltain kansan ja vielä syntymättömän sukupolven raadannan tuotteet.

Trustit ovat tärkeimpinä ja vieläpä useassa tapauksessa ainoina työnantajina teollisuusissaan. Siten niillä on melkein ehdoton valta sanella työläisille heidän työehtonsa.

Enimmin trustiutuneiden teollisuuksien tunnusmerkillisyytenä onkin pitkät työpäivät, kurjat palkat ja keho työläisten kohdella.

Täydellisenä tai melkein täydellisenä monopolina ollen on trusteilla myös valta mielinmäärin määrätä tavarain hintoja. Enimmin trustiutuneissa teollisuuksissa ovat tavarain hinnat tai palveluksen suoritusmaksut kohonneet äärettömästi huolimatta suuresta säästäväisyydestä tuottamistoiminnassa. Trustit ovat pääasiallisena syynä uuteen harmilliseen pulmaan, joka tunnetaan "korkeat elämisen kustannukset"-nimellä.

Mutta enemmän myrkylliset kuin trusteista taloudelliset paheet ovat niiden turmelevat vaikutukset maan yleiseen ja poliittiseen elämään — niiden tunnettu vaikutus kahteen vallitsevaan poliittiseen puolueeseen, hallitukseen, lainsäätäjäkuntiin, oikeuslaitokseen ja niiden kontrolli sanomalehdistöön. Trustit ovat mitä vakavin vaara kansanvallalle.

Teollisuuksien kapitalistinen johto, sekä kilpailun aikuinen etä trustiutunut, on levittänyt

suurimman osan nykypäiväisiä sekä sukupolven aikuisia yhteiskuntatautejamme.

Se on jakanut ihmiset taloudellisiin oloihin nähden vastakkaisiin luokkiin ja synnyttänyt luokkataistelun ja luokkavihan.

Se on antanut ylellisen rikkauden ja vallan muutamien harvojen käsiin, ja alentanut monet orjuuden ja puutteen asemaan.

Se on heittänyt teollisuuselämämme toiminnan ulkopuolelle miljoonia työnhaluja ja -kykyisiä työläisiä, ja syössyt heidät avuttomuuteen, paheisiin ja rikoksiin.

Se on tuonut epävarmuutta ja kurjuutta kaikille kansaluokille, ja onnellisuutta ei kellekään.

Pieniikemiehen kohtalo.

Palkkatyöläinen ei ole ainoa, joka kärsii kapitalistisen harhajohtoon seurauksista.

Pienkauppiaan tai -tehtailijan, joka on joutunut omantapaistensa kilpailijain alemman myllynkiven ja voimakkaiden teollisuusliittomain ylempään myllynkiven väliin, liikkeenpito on katekeraa ja säälettävää taistelua. Hän taistelee ankarasti säilyttääkseen itsenäisyytensä, mutta se on häviötaistelua taloudellisen kehityksen järkkymätöntä ja vastustamatonta ylempää voimaa vastaan. Hänen kohtalonsa on päätetty. On vaan ajan kysymys milloin hän löytää vartoovan paikkansa trustin palveluksessa tahi omaisuudettoman palkkatyöväen riveissä.

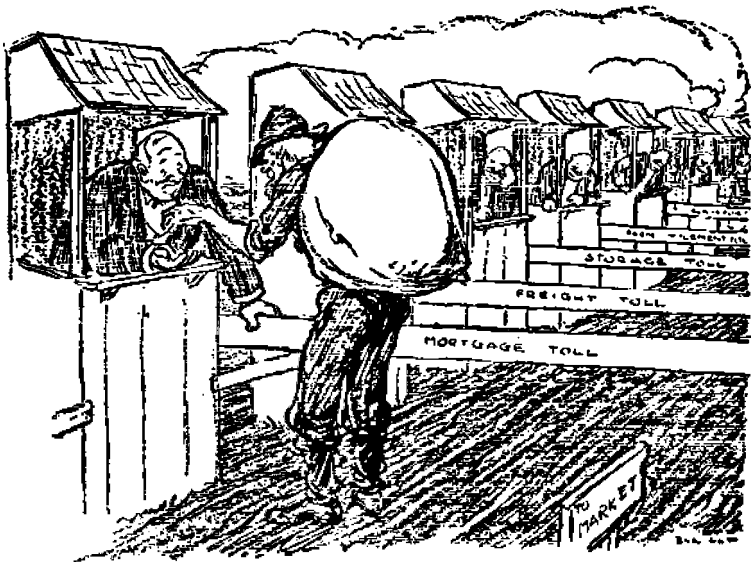
Pieniikemiehen epävakainen asema ajaa hänen poikansa ja

tyttärensä yhä suuremmissa joukoissa eri säätyläisurille. Nämä täyttyvät äärimmilleen, tulevat sääntöomiksi, epävarmoiksi ja vähäntuottaviksi. Näillä on omat työttömän armeijansa tai varsinaista työttömyyttä yhtä verran kuin palkkatyöläisillä. "Henkinen köyhälistö" ei ole paljo paremmassa asemassa kuin ruumiillista työtä tekevä köyhälistö.

kuin palkatun tehdastyöläisen työstä.

Ja eipä kapitalisti, tuo nykyisen järjestelmän kaiken hyödynsaaja, aina nauti ilonpäiviä, lepoa ja rauhaa. Toimeliasta kapitalistia ajaa järjestelmä enemmän kuin hän ajaa järjestelmää. Hän on yhtähyvin rikkauksiensa orja kuin isäntä.

Näin meidän nykyinen järjestelmämme on yhteiskunnallista

Maanviljelijää hallitsee, johtaa ja riistää kapitalismin valta samaten kuin muitakin tuottavia luokkia.

Maanviljelijää hallitsee, johtaa ja riistää kapitalismin valta samaten kuin muitakin tuottavia luokkia. Kiinnityksillä, rahtimaksuilla, varikko- ja säilytyskuluilla ja monopolin alaisesti tuotettujen maatyökalujen ja -koneiden korkeilla hinnoilla kykenee kapitalisti kiskomaan suden osan hänen työstään yhtä tarkkaan joskaan ei niin suoraan

onnettomuutta ja kurjuutta, yleistä tyytymättömyyttä ja levottomuutta.

Syy järjestelmän eikä yksilön

Ei ketään yksilöä tahi yksilöluokkaa voi pitää edesvastuullisena näistä oltiloista. Tavallinen kapitalisti on luontoperäisesti yhtä hyvä kuin tavallinen

työmies. Tavallinen työmies ei ole luonnostaan parempi kuin tavallinen kapitalisti. Yhteiskuntapaheemme ovat suoranaisia ja välttämättömiä seurauksia järjestelmästä, joka sallii yhden ryhmän henkilöitten omistaa työvälineet, jotka ovat välttämättömiä jokaisen henkilön elämälle, ja siten tekee muutamat harvat monien ehdottamaksi isännäksi. Niin kauan kuin tämä järjestelmä on pystyssä, kukaan yksilö ei pelastu raadannastaan. Teollisuusruhjepyörä asettaa joka miehen paikkaansa ja määrää hänelle tehtävän. Hän joko raataa tai vetelehtii, riistää tahi on riistettävänä senmukaan mikä asema hänellä on yleisessä teollisuuskulun juonessa. Siveyssaarnat ja ehdottomat yhteiskunnalliset siveysopit eivät tehoa tähän tilanteeseen, ja poliittiset parannusmiehet, jotka yrittävät poistaa tämän turmiollisen järjestelmän seurauksia tuntematta sen perustaa tahi käymättä käsiksi sen perustuksiin, saavat tyhjää tulokseksi. Kapitalistisen järjestelmän epäkohtakasvut voidaan parantaa vain poistamalla sen päälähde ja syy — yksityisomistus yhteiskunnallisiin varallisuuden tuotantovälineihin.

Sosialismi aikoo suorittaa tämän varallisuuden lähteiden ja tuotannonvälineiden siirtämisellä yksilökapitalisteilta kansalle, sen yhteisesti omistettavaksi ja käytettäväksi yhteiseksi hyväksi ja hyödyksi.

Teollisuuksien johto yhteiskunnallisena tehtävänä ja järjestelöllä ja tieteellisellä perustalla ollen on yksin kykenevä poistamaan nykyisen sivistyksen kaksi

vitsausta: luokkataistelun ja kurjuuden.

Luokkia on aina ollut olemassa ihmisrodun kirjoitetun historian ajalla. Mutta edistynyt sivistys on vähitellen poistanut kaikki syntyyn ja kastiin perustuvat etuoikeudet, ja kapitalistiselle tuotantojärjestelmälle on jäänyt tehtäväksi kehittää uudenlaisia, tuotannonvälineiden omistukselle perustavia luokkia.

Ei "luokkaviha", vaan "poisluokat"

Sosialistit eivät riemuitse luokkien ja luokkataistelun olemassaolosta, eivätkä "saarnaa" luokkavihaa. He ainoastaan osottavat selvän tosiseikan taloudellisten luokkien ja luokkavastakohtien olemassaolosta. Ei ole yhtäänärkevämpää syyttää "sosialistiagitaattoria" luokkataisteluun yllyttämisestä kuin pitää ilmatieteilijää syyllisenä myrskyistä. Päinvastoin tosiasia on että sosialistinen liike on nykyisessä yhteiskunnassa ainoa järjestynyt voima, joka tietoisesti pyrkii poistamaan kaikki luokkajaot ja luokkataistelut.

Köyhyys sellaisenaan ei ole tietystikään uusi ja erityisesti kapitalistinen ilmiö. Köyhiä on aina ollut keskuudessamme. Mutta entisaikain köyhyys oli välttämätön epäkohta, johtuen siitä, että ihminen ei ollut vielä oppinut tuottamaan tarpeellisen määrän elämisen tarpeita asianmukaisilla työvälineillä. Nykyajan köyhyys on kokonaan keinotekoinen ja kerrassaan tarpeeton. Työn tuottavaisuuden ihmeellinen kasvu viime sukupolven aikana on tehnyt ihmis-

kunnan ensi kerran historiassa kykeneväksi tuottamaan tarpeeksi tyydyttääkseen ihmisten kohtuullisia tarpeita. Tämänpäivän joukkoköyhyys johtuu yksin-

omaan järjettömästä ja virheellisestä teollisuusjärjestelmästä.

Sosialistipuolueen ohjelma tarjoaa kaikille aikamme yhteiskunnallisille pulmille ratkaisun.

Piirteitä helvetinopista

Äskettäin, heinäk. 8 p., toi Washingtonista, D. C. lähetetty sähkösanoma tiedon, että Glen Echossa pidetty kansainvälinen uskonnontutkijain kongressi oli yksimielisesti äänestänyt helvetin olemattomaksi ja kehottanut Yhdysvaltain pappeja julkaisemaan asiasta rehellisen mielipiteensä, sen että helvetti on ainoastaan tietämättömän ihmisten mielikuvituksissa.

Onko perkele nyt siis tosiaankin kuollut ja tulikivijärvi jäähtynyt? Ikävä kyllä, täytyy vastata, ettei juuri vielä. Vaikka onkin osittain totta lause, että "itsetietoista törkeää valhetta on juttu perkeleestä." (Tainio, "Valtiokirkko säilytettävä"), emme kuitenkaan voi uskoa helvetin kauhujen sanamanauksella kaikkoavan. Niin yksinkertainen ei näet asia ole. Tainio tyytyy Troels Lundin "Elämän valaistus" kirjan mukaan johtamaan helvetinopin persialaisesta tarusta, johon juutalaiset tutustuivat Babylonin vankeuden aikana ja jättivät meille perinnöksi, ja vaikka hän lisääkin, että rikkaat luokkavaistonsa perusteella sillä ovat pelotelleet köyhiä, jää tältä kannalta kuitenkin selittämättä

se, kuinka ihmiset on saatu aluksikaan ja sitten niin kauan moista tarinaa uskomaan. Vielä kävisi tuo juttu itsetietoisesta pappispetoksesta ja onnistuneesta köyhien pelottelusta päinsä, jos esim. tuo tarina olisi tavattavissa vain n. k. valistumattomina aikoina ja sitten vähitellen haihtunut kasvavan valistuksen tieltä. Tällaista käsitystä lyövätkin tosiasiat korville, alkuasteen viljeillä kun ei ole koko pelkoa ja "pimeimmällä keskiajalla" pelättiin vähemmän perkelettä kuin parast'aikaa monin paikoin. Eipä ihme, että kulturihistorioitsija Nyström tutkittuaan perkeleuskon moninaisia vaiheita lopulta äityy syyttämään jumaluusoppineita, jotka tällä alalla ovat saaneet aikaan vain "päättöntä sekasotkua". Ja sellaiselta näyttävätkin eri kansain käsitykset haudantakaisesta tilasta, jos niitä tutkii ilman materialistisen historiankäsityksen mittapuuta. Yritän tässä esittää muutamia piirteitä eskatologion (haudantakaisopin) alalta katsottuina yhteiskunnallisen kehityksen valossa.

Ensiksikin luulottelu, että uskonnolliset käsitykset ovat syn-